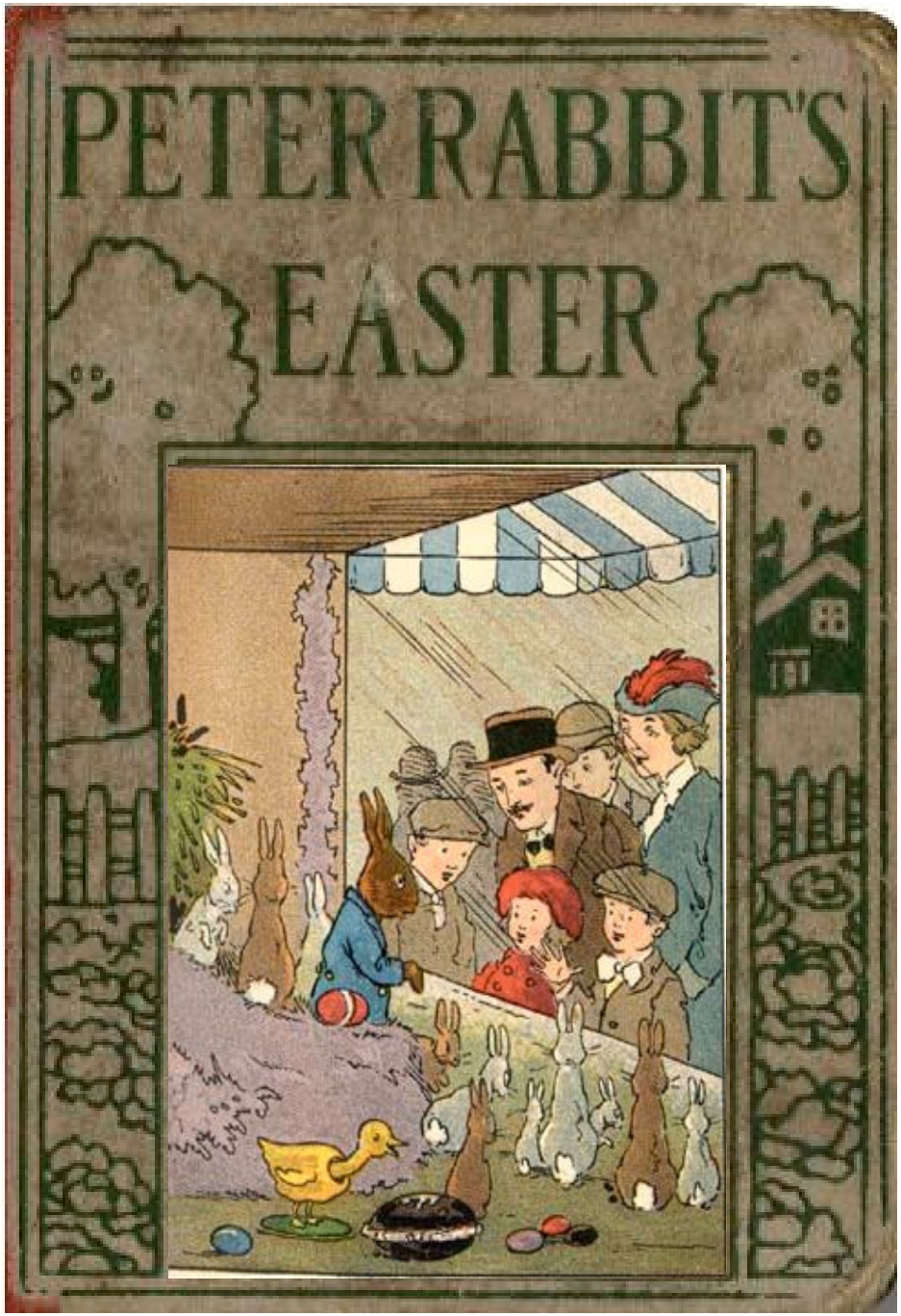

פטר – ארנבון הפסחא

סיפור - לינדה ס. אלמונד
ציורים – ג'. ל. ג.
1921

ארנב הפסחא הוא דמות של ארנבון, שעל-פי המסורת עתיקה של אירופה מערבית ואמריקה צפונית, נותן מתנות לילדים בחג הפסחא, חג נוצרי סמוך לחג הפסח.

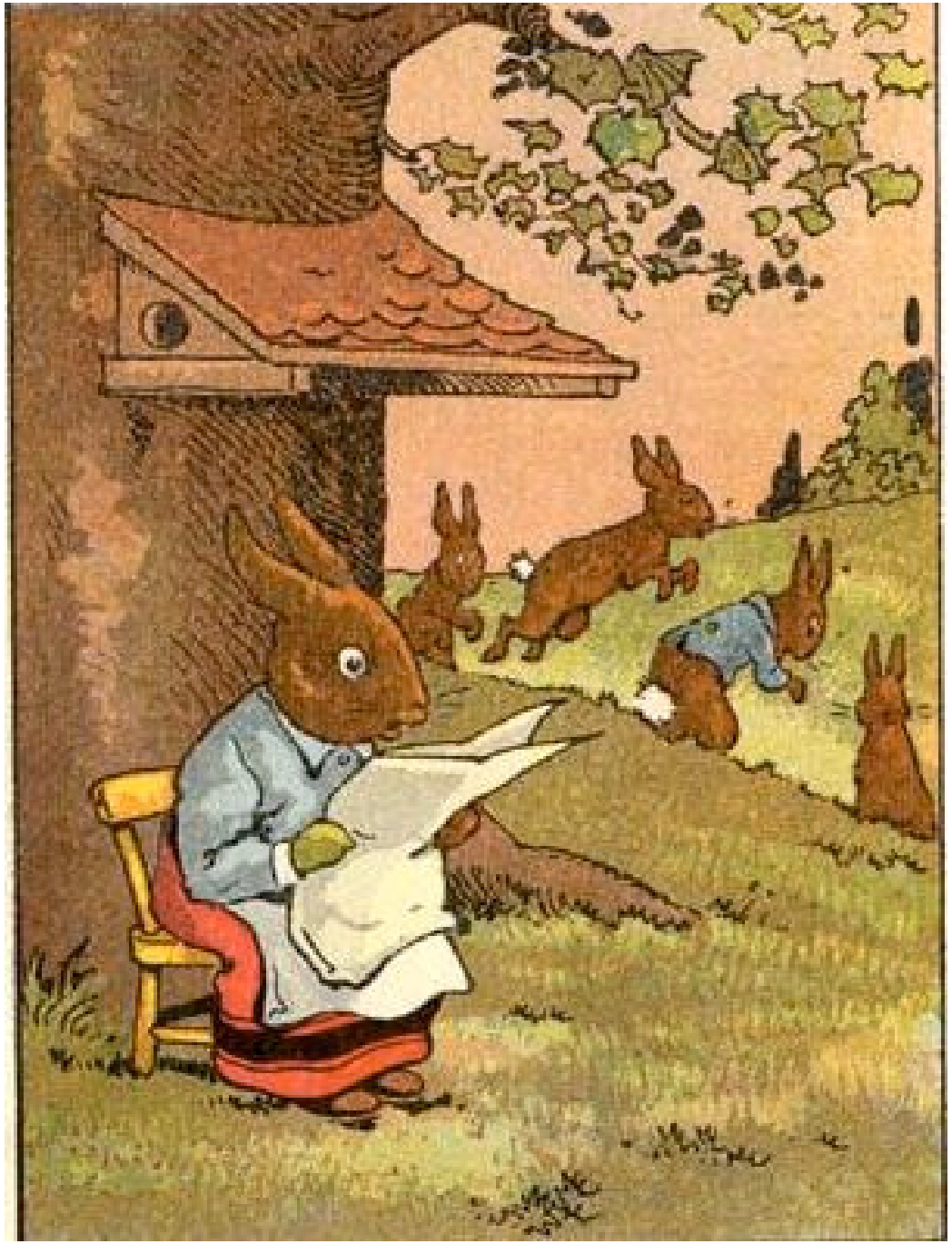

כל הילדים יודעים שפטר הארנב גר עם אמו ושלושת אחיותיו, פלופסי, מופסי וזנב-הצמר בבית נחמד תחת שורשי האורן הגדול, בקצה החורשה.

שוב הגיע האביב והם שמחו מאוד כי יכלו לשחק עכשיו מחוץ לבית. וכל בוקר אחרי הארוחה פטר, פלופסי, מופסי וזנב-הצמר הלכו לשחק בדילוגים, מחבואים ומשחקים דומים.

הם נהנו מאוד אלא שבסוף פטר התחיל להתנהג בגסות והאחיות סירבו לשחק אתו.
זנב-הצמר הצטערה מאוד על כך כי אהבה מאוד את פטר והוא גם הבטיח לה מדי פעם שיעשה את כל מה שיוכל כדי להתנהג יפה, אך לעתים קרובות זה לא הצליח לו. הוא תמיד עשה דברים שאמו אסרה עליו לעשות, ואחר כך הצטער ושוב הבטיח להיות ארנבון טוב.

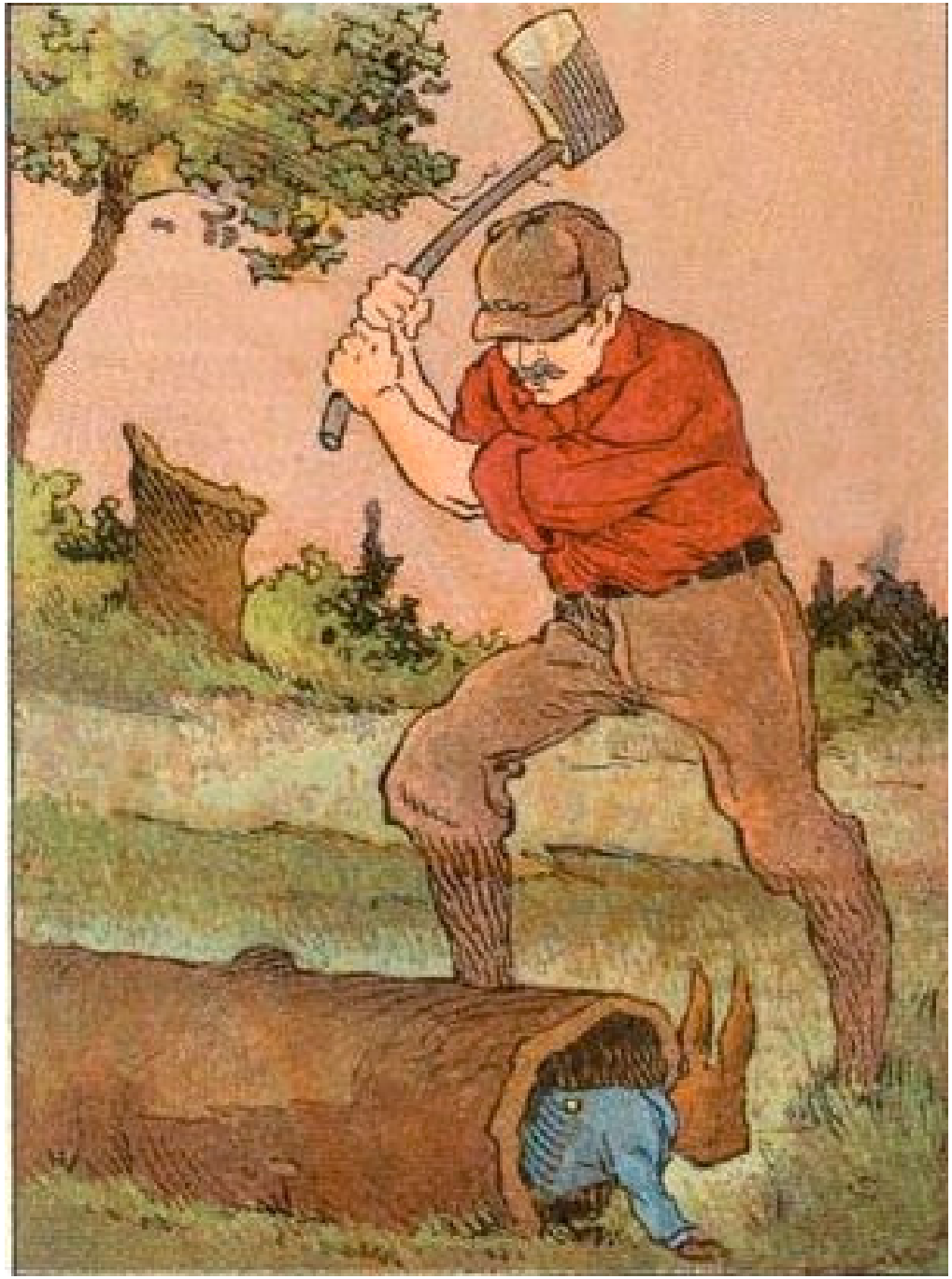

יום אחד ברח ליער, למרות שאמא ארנבת הזהירה אותו שהדבר מסוכן. חוטב עצים אחד החזיר אותו הביתה וגם סיפר לאמו כי שכמעט והיה מכה בו בגרזן שלו, אלא ראה אותו ברגע האחרון. אבל פטר סיפר לפלופסי, למופסי ולזנב-הצמר שהוא לא פחד בכלל. מובן שהוא פחד מאוד, אבל כמו כל הצעירים קטנים לא היה מוכן להודות בכך.

אמא ארנבת כעסה מאוד ושלחה אותו למיטה בלי ארוחת הערב.

ויום אחד אמא ארנבת לבשה את מעילה החדש וכובע יפה, ארזה קצת דברים טובים בסל שלה ואמרה כי היא הולכת להביא אותם לדוד ג'ק הארנב הזקן, שחי במאורה בשדה השלף.

"ואתם, ילדים, תתנהגו יפה ואל תתרחקו מהבית בהעדרי" אמרה.

וכרגיל שלושת הבנות שלה הבטיחו לציית לדבריה, אבל פטר קפץ כל הזמן ונהג כאילו לא שומע דבר מדברי אמו.

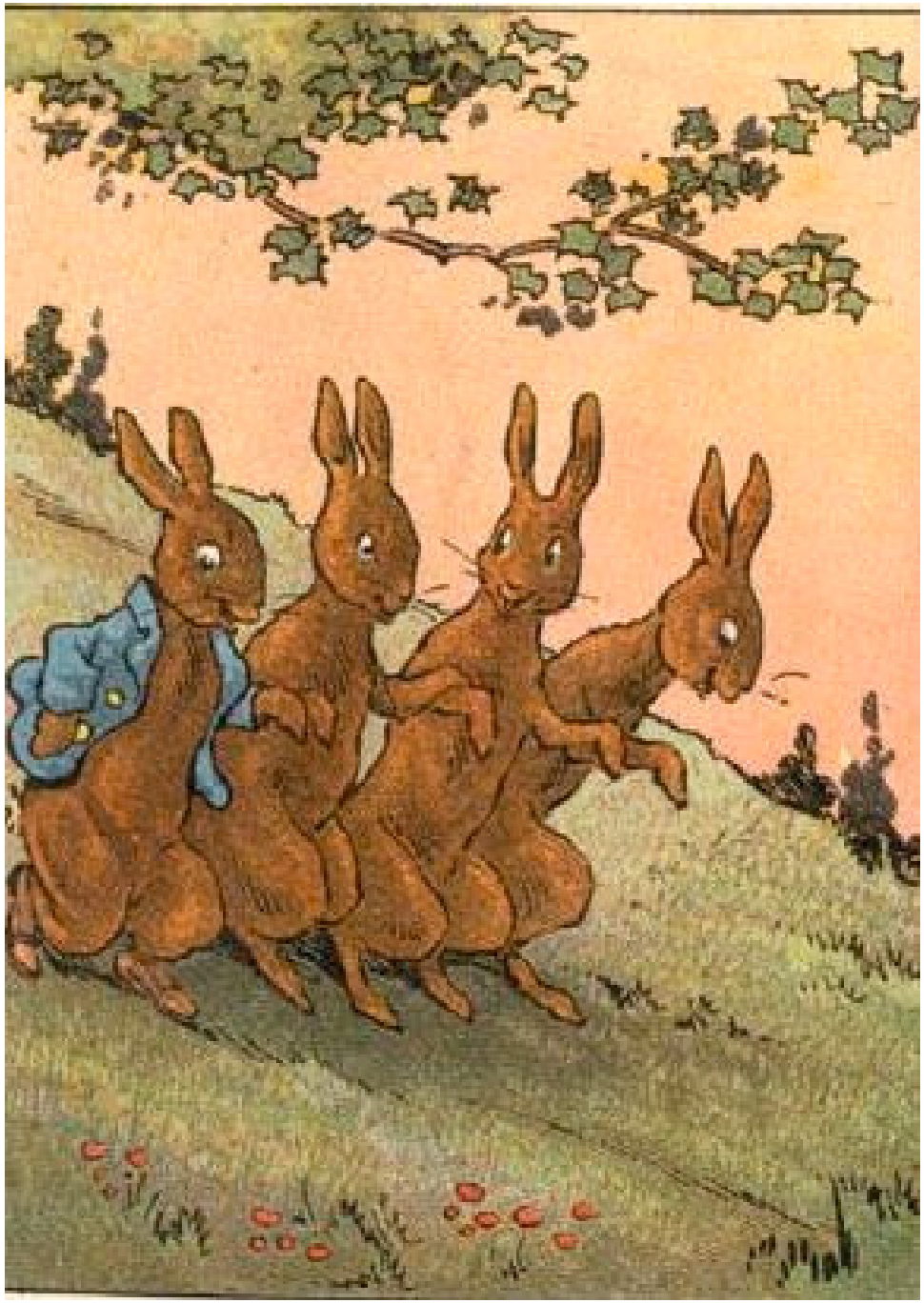

אמא ארנבת הלכה והקטנים עמדו כולם בחלון ונפנפו לה לשלום, אך ברגע שהיא נעלמה אחרי הגבעה פטר הודיע לאחיותיו שהסגוליות כבר פורחות ליד פלג המים. הן קפצו בשמחה ורצו מהר לקטוף את הסגוליות. פלופסי, מופסי וזנב-הצמר אמרו שאמא בוודאי תשמח לראות את הפרחים היפים על השולחן, כשתחזור מהביקור אצל דוד ג'ק הארנב הזקן.

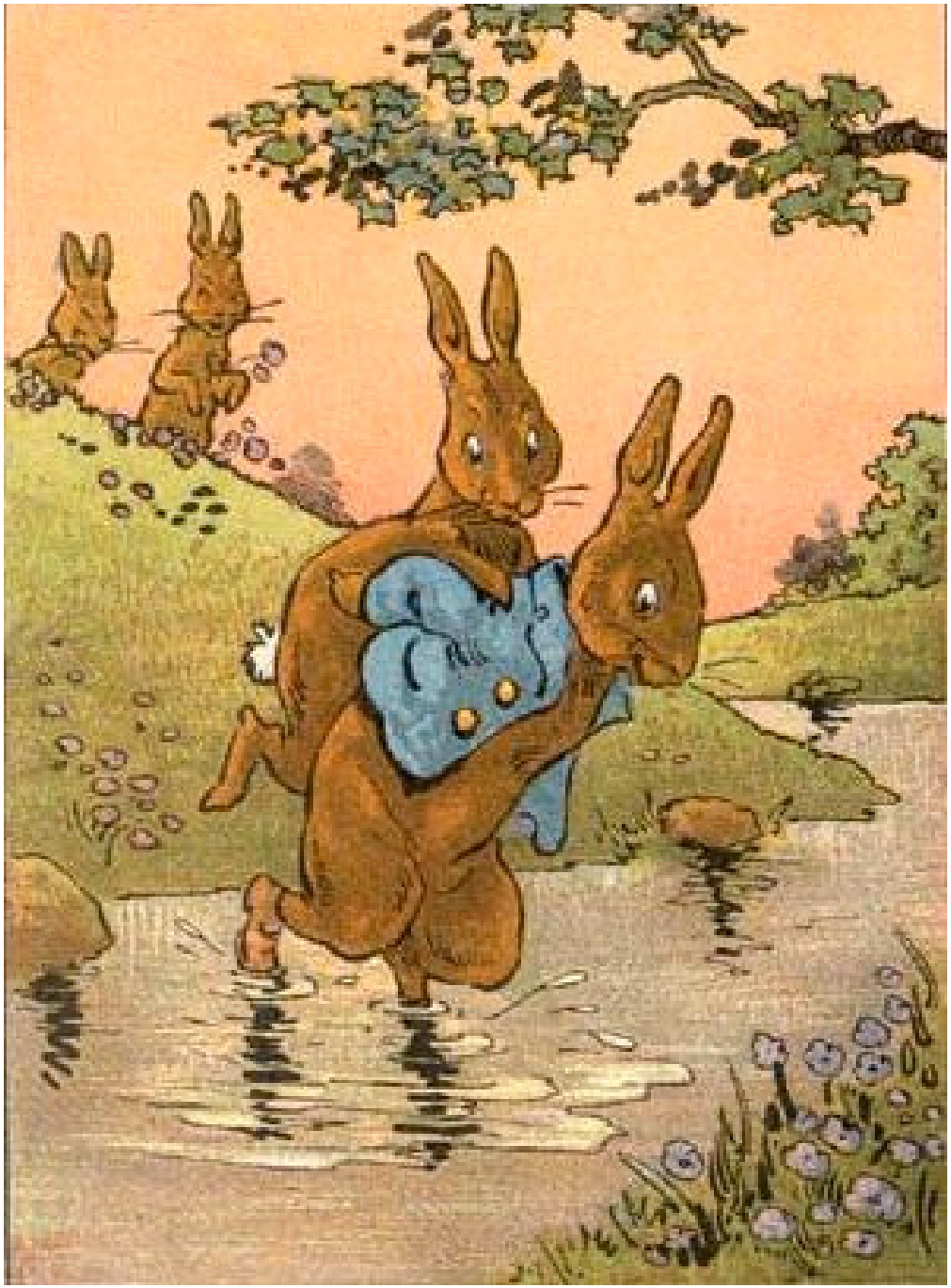

כשהגיעו לפלג המים מופסי אמרה שלדעתה הסגוליות מהצד השני של הפלד הן יותר יפות, אך היא מפחדת להיכנס למים ולהרטיב את רגליה. ואז פטר התנדב להעביר אותה לשם על גבו, כי אמר שהוא אינו מפחד כלל להרטיב את רגליו. פלופסי וזנב-הצמר צחקו מאוד כשראו איך פטר מעביר את מופסי על גבו. אלא שאחר כך פטר סירב להעביר את מופסי חזרה, ומה שיותר גרוע, הסגוליות שמעבר הפלג בכלל לא היו יפות יותר.

בסוף פטר הכריז שהוא הולך משם
כי ממילא רק הבנות קוטפות פרחים.
"אנא, פטר, אל תלך" ביקשה
זנב-הצמר "אני חוששת שמשהו רע
עלול לקרות לך".
אבל פטר רק צחק ובדילוגים התחיל
להתרחק. "אל תדאגו לי" אמר
"ממילא לא אשאר הרבה זמן."
הארנבות הקטנות הביטו אחריו עד
שלא ראו אותו יותר.

"וי!" אמרה מופסי "מה אמא תגיד?"
"וי! וי!" נאנחו שתי האחרות "הלוואי ופטר לא היה סורר ולא ממושמע כזה. נקווה שלא יקרה לו דבר רע."
פטר עבר דרך שדה התלתן של מר מקגרגור ועצר פה ושם כדי לנגוס קצת מהתלתן. הוא נהנה מאוד מהטיול והלך לאטו, אך כשהרים את ראשו ראה פתאום לפניו עץ ועליו להקה גדולה של עורבים.

"קרא-קרא" קראו העורבים לפטר.
"אולי זה שדה שלכם?" שאל פטר
קצת מפוחד כי העורבים נראו לא
רוגזים מאוד.
אבל העורבים ענו לו רק "קרא-קרא"
ופטר, שחשש שהם כועסים עליו כי
אכל מהתלתן שלהם, התחיל לברוח
משם.
הוא רץ מהר, בלי לשים לב לאיזה
כוון הוא הולך עד שהרגיש כי הו
קרוב לעיר.

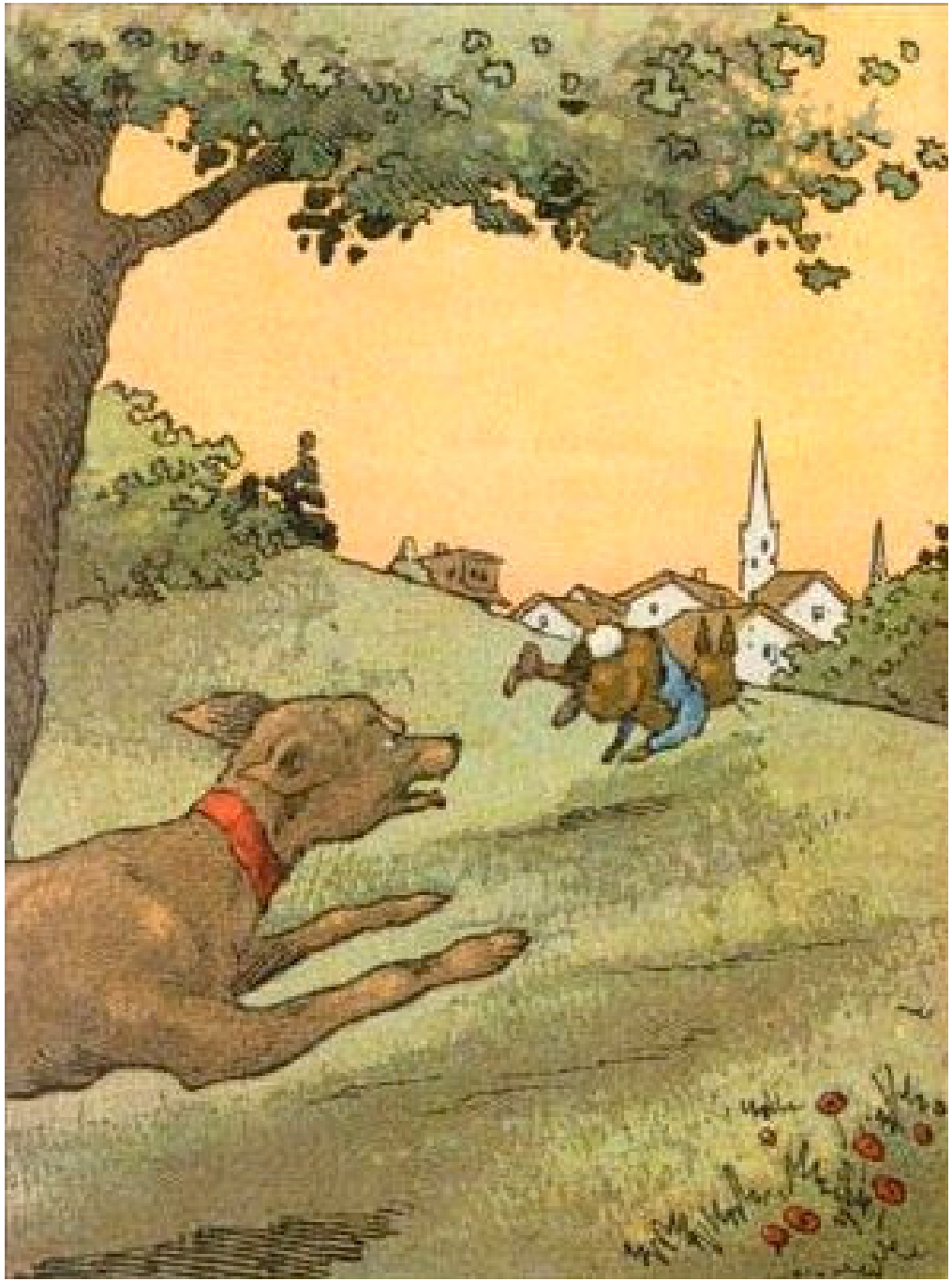

הוא הבין שהתרחק מאוד מהבית שלו. מפחד מאוד ועייף מהריצה רצה להתיישב ולנוח קצת ולחשוב איך לחזור. אלא שאז ראה כלב גדול שרץ ישר אליו.
"מה אעשה? מה אעשה עכשיו?" חשב פטר והתחיל מיד לרוץ, בלי לחשוב לאן. ובלי להרגיש בכך הוא רץ לכוון העיר. מהר, מהר מאוד רץ פטר, אבל הכלב רץ מהר יותר והתקרב אליו מאוד.

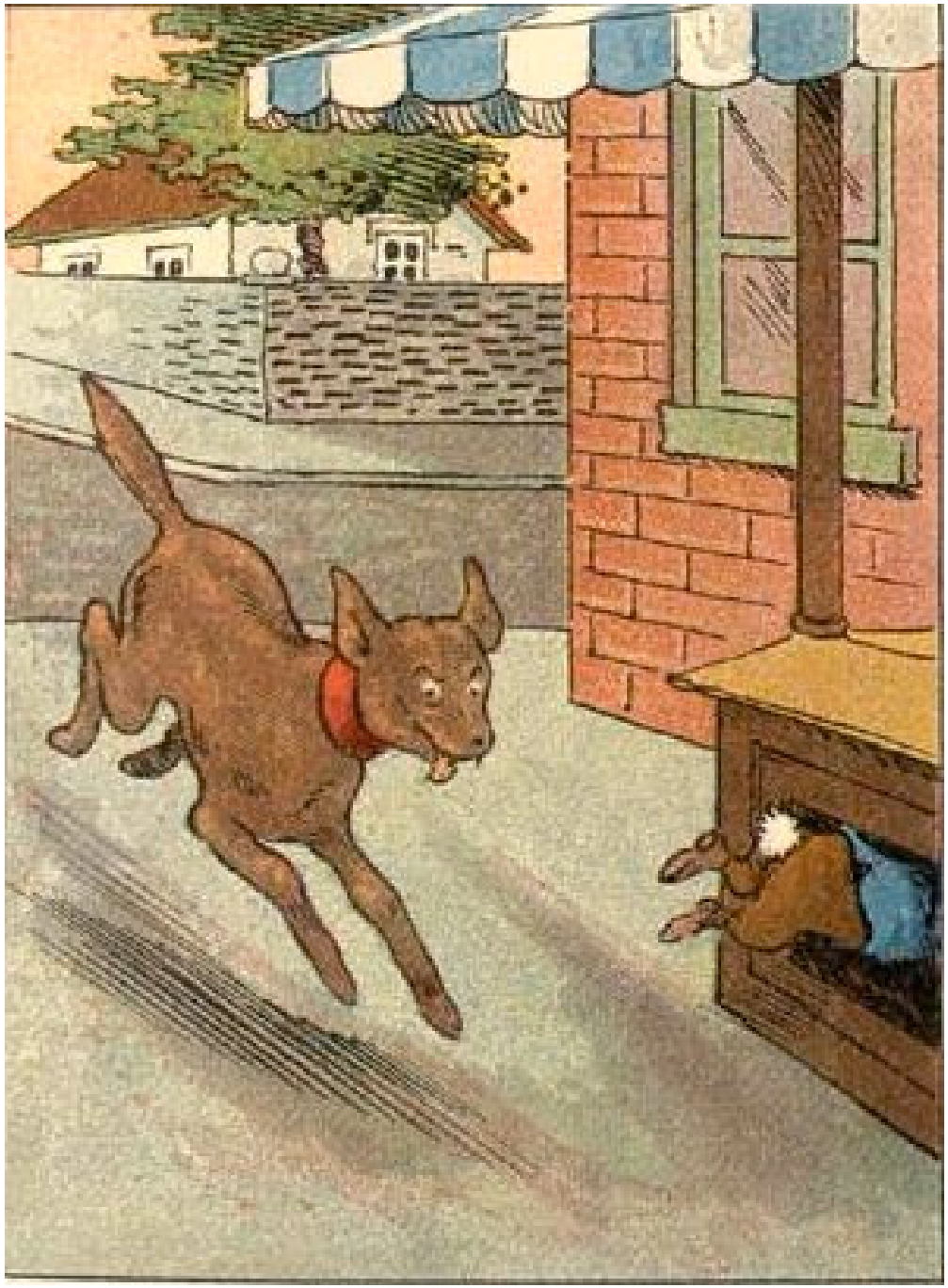

"עצור! עצור!" נבח הכלב הגדול, אבל פטר לא עצר עד שהגיע לרחוב הראשי של העיר. הוא רץ ברחוב ופתאום ראה פתח קטן המוביל למרתף. הפתח היה צר מאוד ופטר קפץ פנימה, כי ידע שהכלב הגדול, שהיה כבר קרוב מאוד, לא יצליח להידחף אחריו.

"אוף! אך ניצלתי!" חשב מתנשם כבדות.

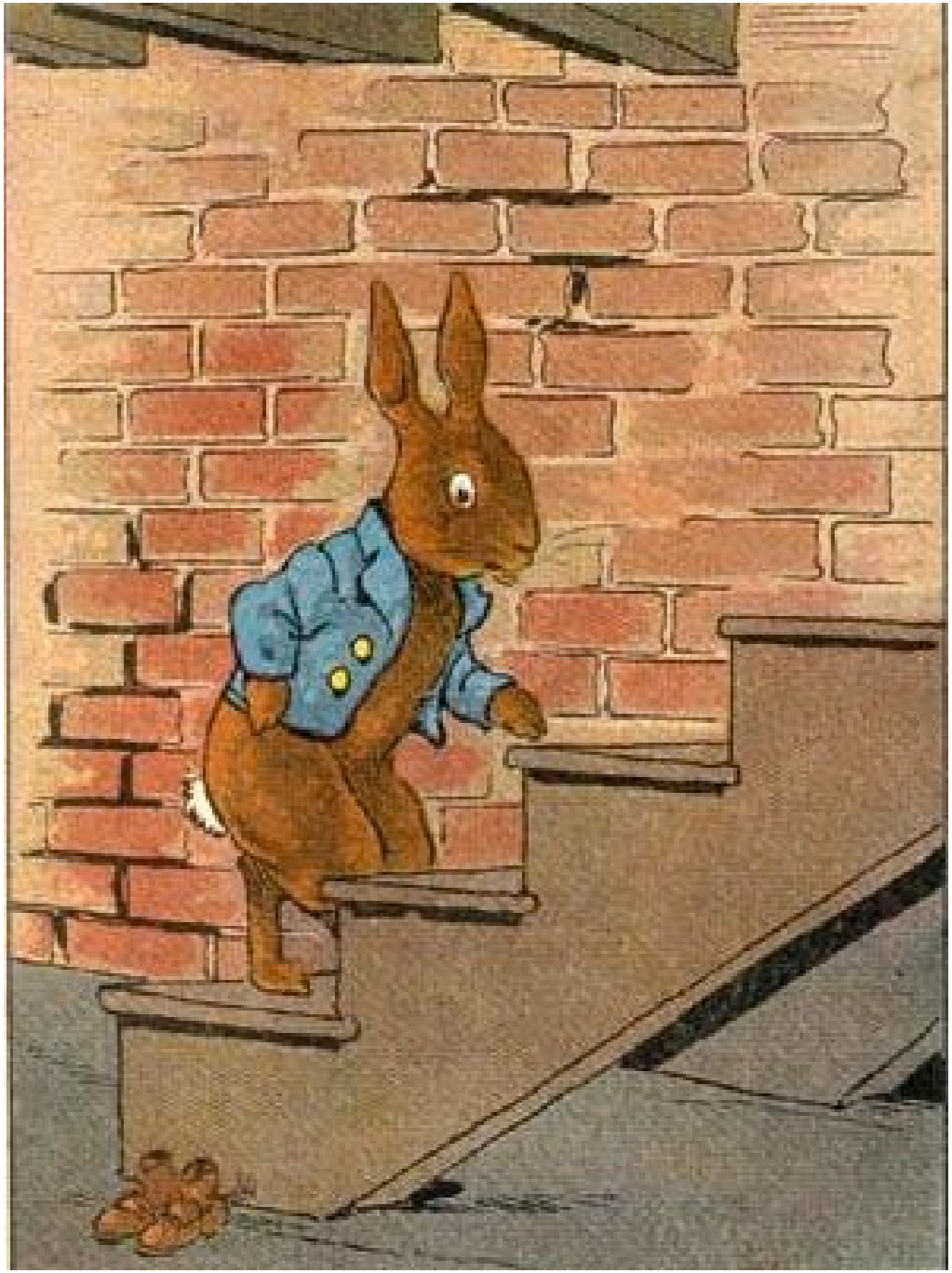

אחרי שהכלב התייאש ועזב פטר ניסה לצאת מהמרתף, אך אז התברר לו כי מישהו סגר את החלון שבו הוא נכנס. הוא גישש סביב עד שמצא מדרגות.

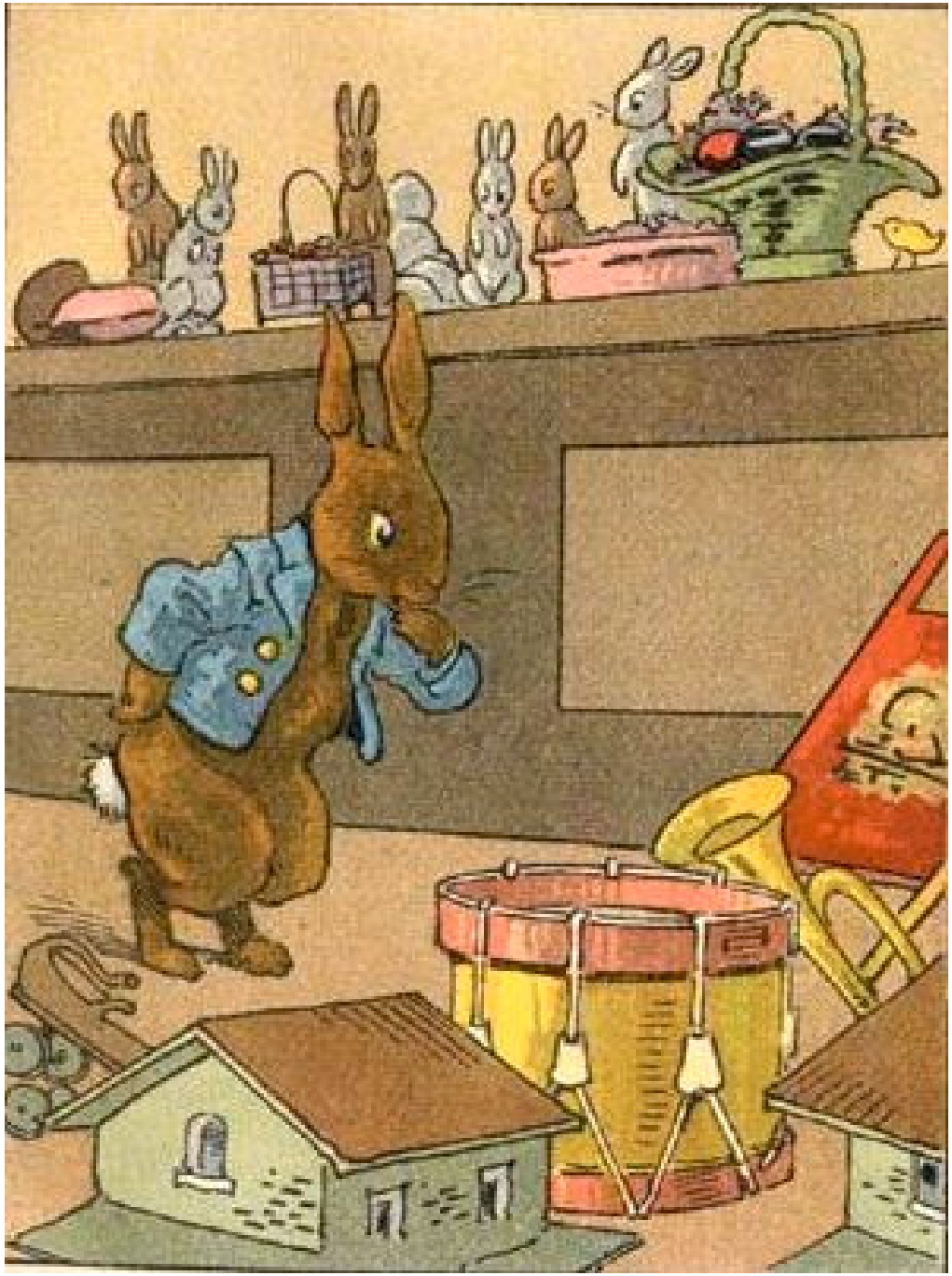

אז הוריד את נעליו הקטנות, כדי לא לעשות רעש, ובשקט, בשקט עלה למעלה.
ומה אתם חושבים שמצא שם?
חנות צעצועים נפלאה! חנות של מר בראון.

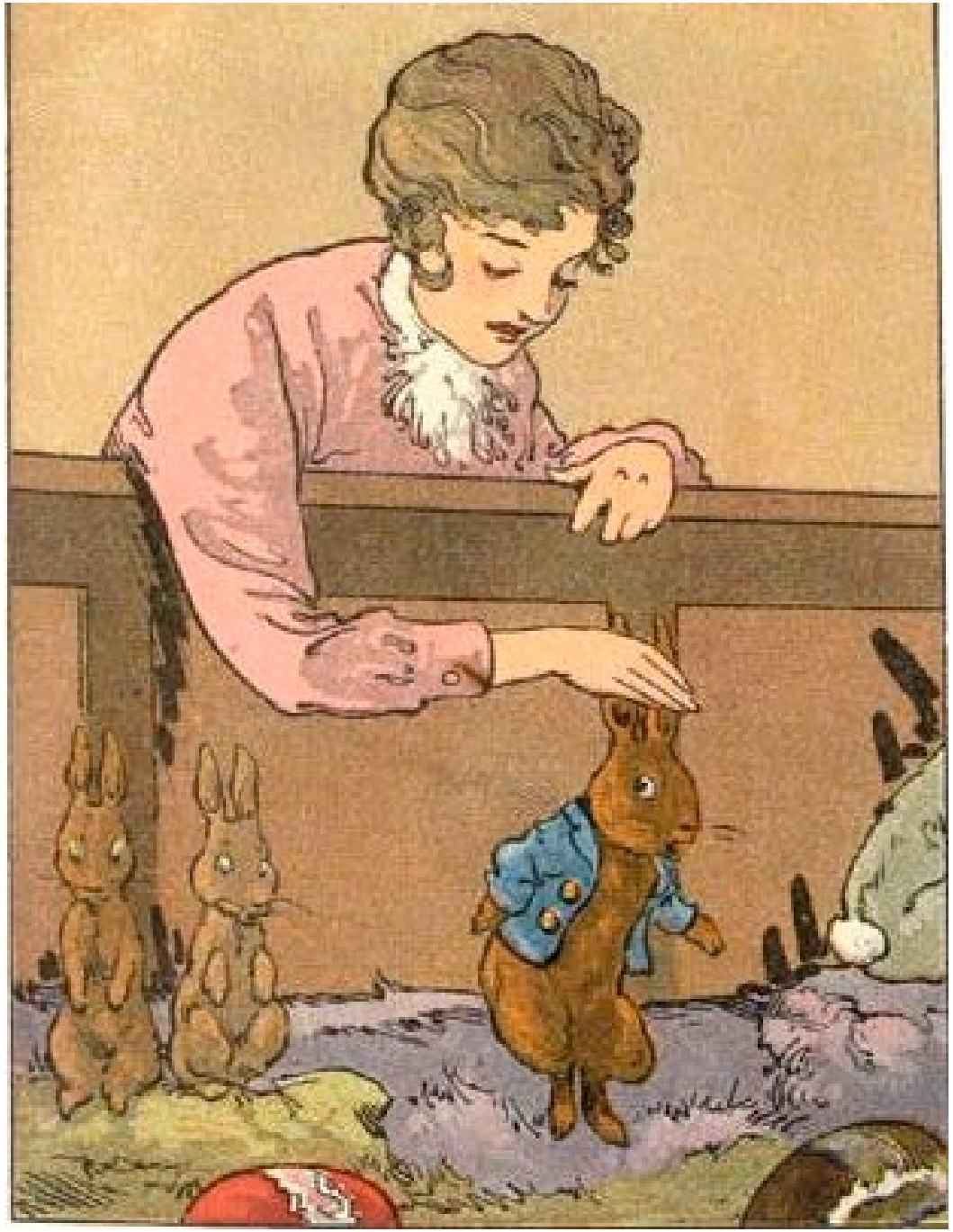

היא נראתה כמו חלק מארץ פיות.
היו שם רובים וכלי נגינה ובובות שונות ועוד צעצועים, הכל מה שרק ניתן לחשוב עליו. אך בראש וראשונה שורה ארוכה של ארנבות פסחא ממולאים צמר גפן, ואתם סלים עם ביצים צבעוניות ואפרוחים צהובים.
פטר ממש לא האמין.
"עוד אף פעם לא ראיתי מקום נפלא כזה" אמר ,הייתי רוצה להישאר כאן זמן מה כדי לראות את הכל."

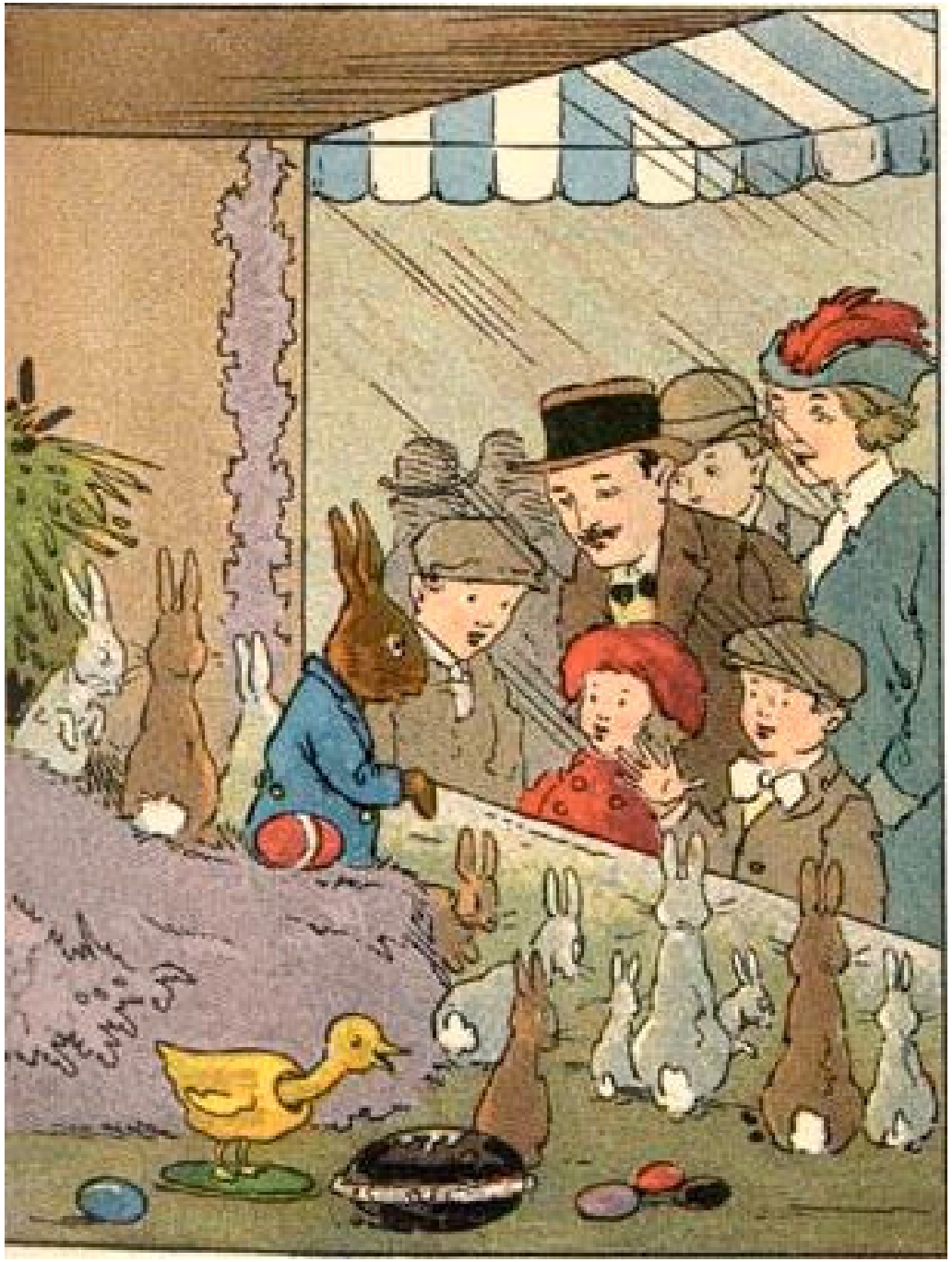

ובאותו רגע הרגיש ביד שתפסה אותו באוזניו והרימה למעלה. כעבור רגעים הוא היה כבר בתוך תצוגה שבחלון הראווה של החנות, יחד עם הארנבים האחרים.
כעת הוא פחד ממש, אבל החליט שעדיף יהיה לשבת בשקט, בדיוק כמו שישבו ארנבוני צעצוע, ולהדמות אליהם.
אלא שאחרי כמה רגעים התעייף מישיבה זקופה כזו, התחיל לנענע את אוזניו ולמשוך באפו.

עכשיו איחל לעצמו להיות בבית, עם אמא ועם האחיות שלו.
קהל לקוחות עמד בפני חלון החנות הצעצועים וביניהם כאלה שהצביעו עליו. הוא החליט שזה לא יפה להצביע כך, ורצה להגיד להם זאת, אבל העדיף לשבת בשקט ולהפסיק להתנועע.
"מה יקרה אם מישהו יקנה אותי?" חשב. לכן כל פעם שדלת אל החנות נפתחה והמוכר רצה להוציא את אחד הארנבונים, פטר הסתתר אחרי ארגז שבפינה.

אחד אחרי שני הוצאו הארנבונים מחלון הראווה של החנות ונמכרו ללקוחות. בסוף פטר נשאר לבדו, יושב שם ומתחזה לארנבון פסחא, צעצוע. לבו דפק חזק והוא רק ניסה לנחש מה יקרה עכשיו.
והנה הוא שמע את מר בראון החנווני, אומר "ילדה, אני מצטער אבל מכרתי כבר את כולם."

פטר הביט על מר בראון וראה שזה איש שמנמן, בעל ארשת פנים שמחה, ושהוא דיבר כך לילדה קטנה בשמלה אדומה.
"אבל לא, אדוני" קראה הילדה "יושב שם עוד ארנבון אחד. כרגע ראיתי אותו."
"איך זה יתכן" אמר מר בראון, שלא האמין לילדה, אבל בכל זאת ניגש לחלון בכדי לבדוק שוב.
ואכן, פטר ישב שם!

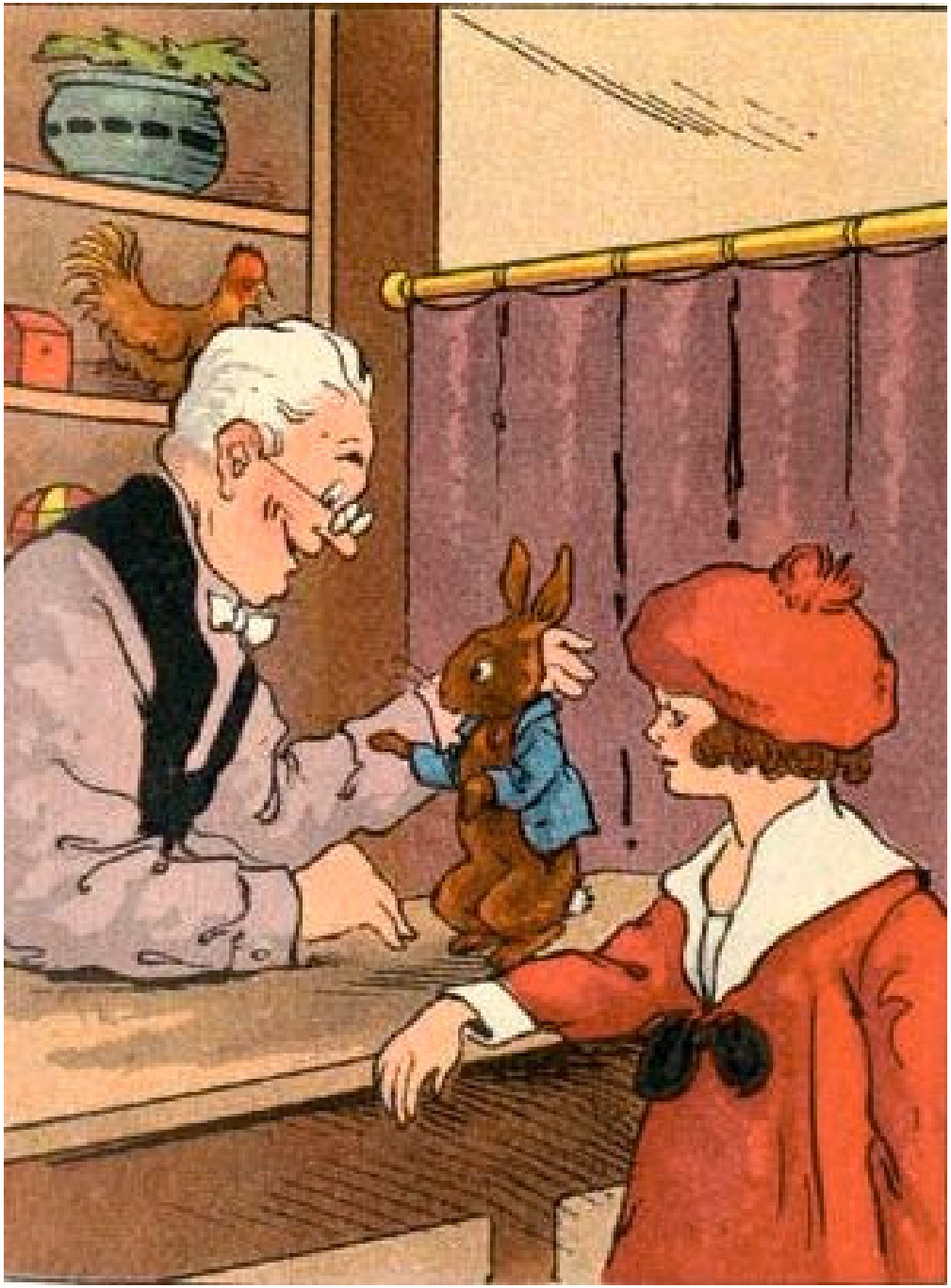

"לא להאמין" אמר מר בראון ותפס את פטר באוזניו ופטר התחיל לפחד נורא ולצעוק בקול.
מר בראון שם אותו על הדלפק והתחיל לצחוק. הוא צחק עד שדמעות זלגו מעיניו כי לא ציפה לראות ארנב חי בחלון ראווה שלו.
"אני רוצה לקנות אותו" אמרה הילדה הקטנה.
אבל מר בראון אמר לה שאינו יכול למכור את ארנב הזה כי הוא לא שייך לו. פטר שמח לשמוע זאת וסיפר למר בראון את קורותיו.

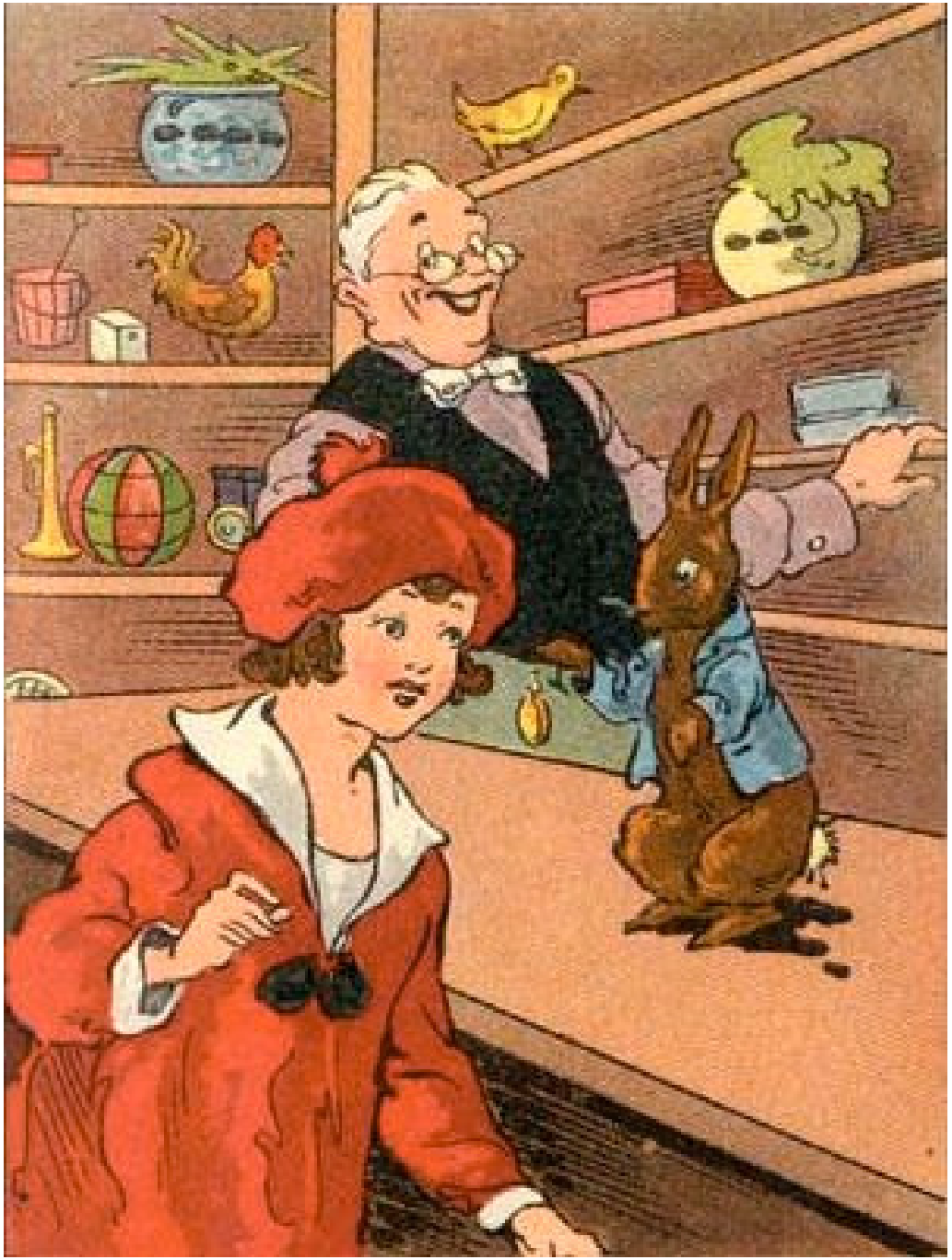

הוא סיפר שברח מהבית ושכלב גדול רדף אותו ושהוא, פטר, הסתתר בחנות של מר בראון בין ארנבוני צעצוע.
מר בראון והילדה צחקו כששמעו איך פטר התחזה לארנבון פסחא.
"ואיפה היית כשהוצאתי משם את הארנבונים האחרים?" שאל מר בראון.
"הסתתרתי אחרי הארגז בפינה" אמר פטר.
מר בראון ליטף אותו "אתה ארנבון נבון" אמר "אני חושב שעזרת לי למכור את כל הארנבונים מהחנות. על כך תקבל פרס."

מובן שפטר לא סיפר שהוא ישב בחלון בלי לנוע כי הפחד שיתק אותו. הוא גם לא סיפר שהסתתר אחרי הארגז רק כי פחד נורא שמישהו יקנה אותו.
מר בראון הוציא שעון זהוב קטן מאוד ממגירה בשולחן ושם אותו לכפו של פטר. פטר שמח מאוד, שם את השעון לאוזנו ואחר כך לאוזנה של הילדה, כדי שתשמע איך השעון מתקתק.

"זה השעון היפה ביותר שראיתי" אמרה הילדה.
"האחיות שלי יקנאו בי" ענה פטר.
"יש לך אחיות?" שאל מר בראון.
"כן, שלוש. יש לי אמא ואחיות פלופסי, מופסי וזנב-הצמר" סיפר פטר.
"טוב" אמר מר בראון "אז נכין גם להן מתנות" והלך לחפש דברים מתאימים.

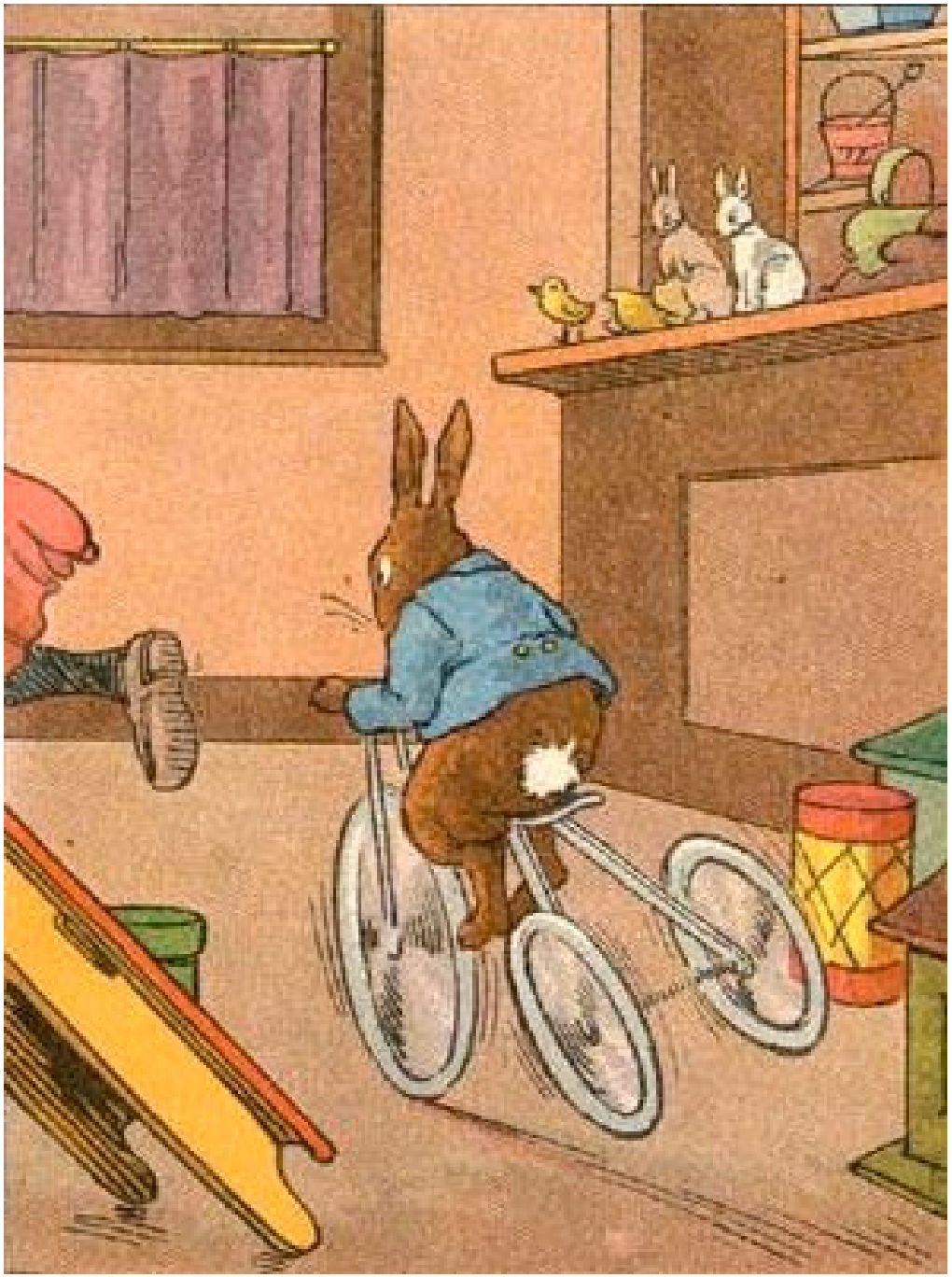

בינתיים הילדה הקטנה ופטר השתעשעו עם צעצועים שונים שבחנות, שמעו מוסיקה יפה על פטפון ודיברו איזה שירים הם אוהבים.
בסוף פטר ראה גם תלת-אופן קטן בפינה ועלה עליהם ורכב סביב לחנות. אך מהר מאוד התעייף ואמר שרגליו כואבות, ולא בטוח אם יוכל להגיע הביתה.
"אבל אולי נסיע אותך במכונית שלנו" אמרה הילדה, ופטר שמח מאוד על ההצעה.

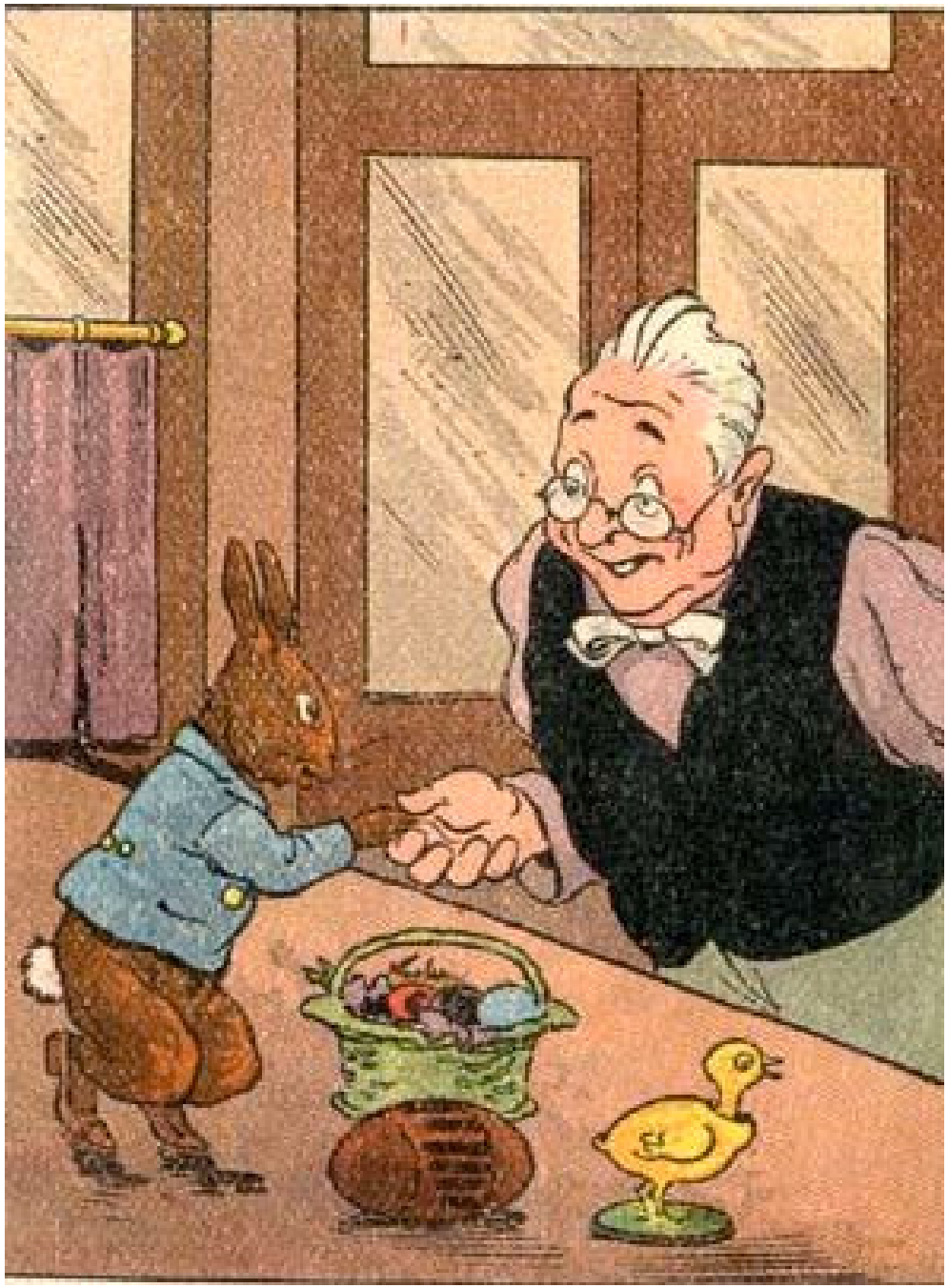

אחרי שפטר הוציא את נעליו מהמרתף מר בראון חזר עם הרבה מתנות יפות למשפחתו. היו שם סלים עם ביצים צבעוניות, אפרוחים צהובים ממולאים צמר גפן ורכים מאוד, ביצת שוקולד גדולה וגם מצנפת בד לאמא ארנבת, עם פרחים וסרטים.

פטר הודה למר בראון ורץ למכונית עם כל המתנות.

המכונית נסעה מהר מאוד ולא לקח להם הרבה זמן להגיע לקצה החורשה, לקרבה של האורן הגדול. היה כבר כמעט חושך ופטר ביקש מהנהג שיעצור על הגבעה.
"שלום, ילדה קטנה" אמר כשקפץ מהמכונית החוצה והתחיל לרוץ מהר מהגבעה הביתה.
"שלום פטר" קראה הילדה ונפנפה לו מהמכונית המתרחקת, כל זמן שעוד יכלה לראות אותו.

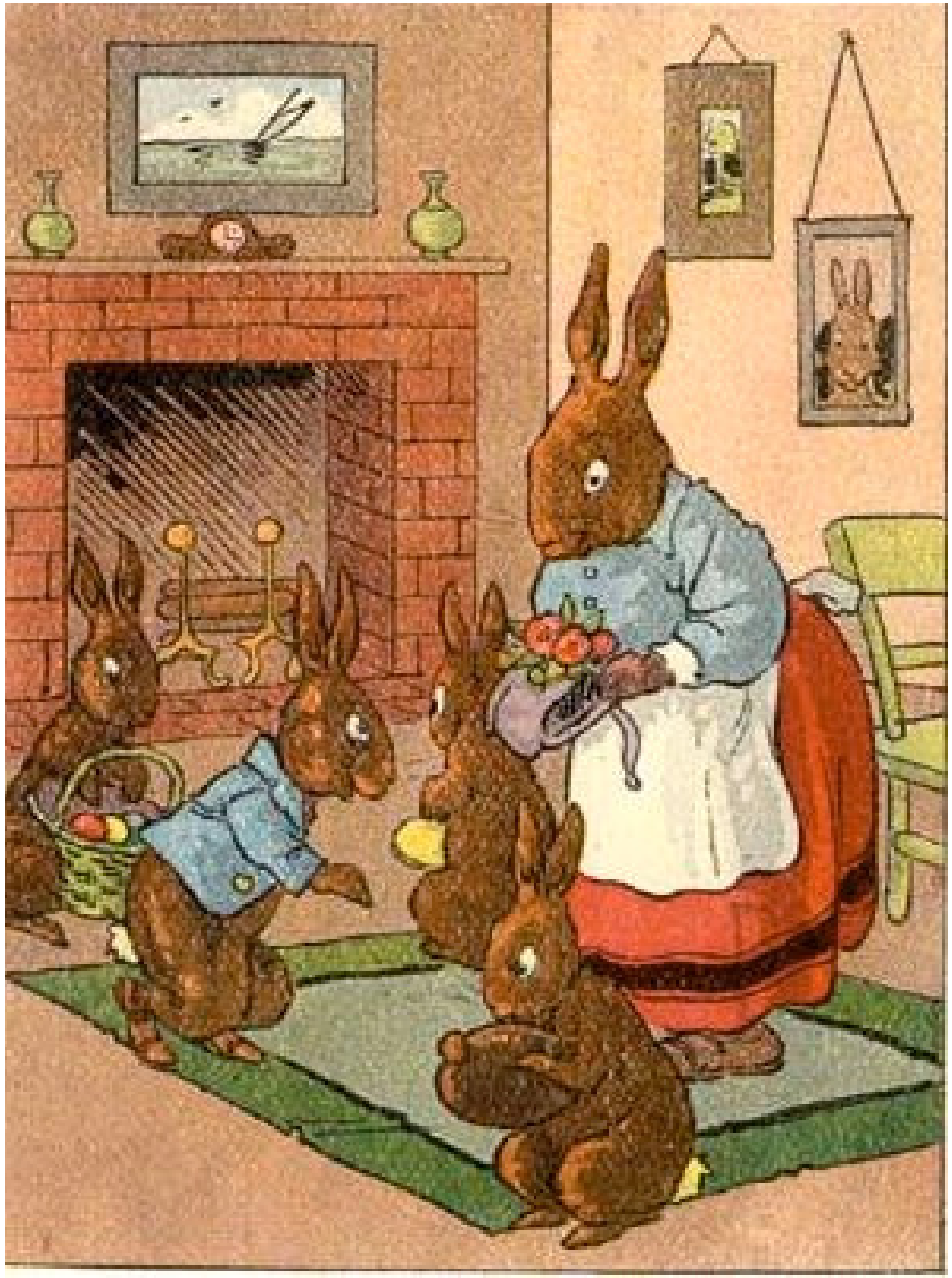

אמא ארנבת ישבה ליד החלון.
כפותיה היו מונחות בחיקה ועיניה עצובות. פלופסי ומופסי דאגו לארוחת ערב, אבל זנב-הצמר ישבה על סף הדלת ובכתה. ופתאום היא ראתה את פטר מדלג בשביל, מנפנף את סל המתנות, כאילו לא קרה לו דבר.
היא נתנה צעקת שמחה ורצה לקראתו ואחריה גם אמא, פלופסי ומופסי.
הן היו כל כך שמחות לראות אותו ואת המתנות היפות שהביא, שאפילו לא נזפו בו.
ופטר שמח מאוד להיות בבית, והוא שוב הבטיח שבפעם הבאה הוא כבר יהיה ארנבון טוב וישמע לקולה של אמא.